

А. АЛЕКСАНДРОВІЧ

ЖЫЦЦЁ СТАЛА РАДАСНЫМ, ШЧАСЛІВЫМ.

Памешчык Врангель беларускімі сялянамі на паляванні замяняў сабак. Беларусаў не лічылі за людзей. Інакш не назвалі ях, як "быдла". Балотны мох і лясная кара былі прадуктамі харчавання абяздоленай беднаты. І ў нашы дні ў беларускім Палессі захаваліся назвы вёсак — Махаеды і Караеды — жывыя помнікі галоднай смерці.

З вуснаў у вусны ішла журботная песня:

Вы чуеце, лес шуміць
Схіліўшы журбою вяршыны.
Гэта не лес шуміць,
І не вяршыні сагнуліся,
Гэта стогне галодны народ,
Гэта плача бяспраўны народ
Сагнуты і горам і крыўдай.

Народ стагнаў, а гарачым ліпеньскім днём пан Радзівіл праводзіў "зімовы карнавал". Ён насыпаў ^{важкіх} дванаццаць кіламетраў дарогі цукар, каб у цяньку кучаравістых тапалёў і бяроз праехаць на санях.

Бяспраўе, нэндза і голад, калтун, трахома і трасца паглыналі штогод тысячы людзей. На кожныя сточалавек насельніцтва — дзевяноста тры няпісьменных.

Праклятае мінулае Беларусі.

Сёння Беларусь квітнее і спраўляе ўрачыстасць. Дзе былі балоты — там шумяць каласы калгаснага жыта, дзе былі курныя

хаты, пабудованы новыя будынкi, дзе былі пустыры - стройныя дарогі праляглі. Пабудованы заводы і фабрыкі, школы і больницы. Выраслі новыя людзі: рабочыя і вучоныя, пісьменнікі і інжынеры.

Сёння ў Беларусі няма непісьменных.

Сёння ў Беларусі крыллямі сцягаў узвіваецца радасць маладога народу, трыумф росквіту яго культуры.

Сёння народ Беларусі, упартай працаю і барацьбою заваяваўшы ордэн Леніна, ідзе шчаслівай дарогай, будуючы разумнае сацыялістычнае жыццё.

Сёння Беларусь - краіна трыумфа, нашы перамогі заваёваны з вялікай дапамогай:

Братэрскіх народаў,

Братэрскіх краін.

І толькі таму мы шчаслівымі

сталі,

што з сэрцам адзіным мы дружна

раслі.

А нашае сэрцы, ўсёй нашай зямлі

Наш родны, любімы наш Сталін.

("Правда").